

คู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ละครสร้างสรรค์
เพื่อเสริมสร้างทักษะการแสดงละครเชิงสร้างสรรค์
และความสามารถในการทำงานเป็นทีม
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

คู่มือการใช้ฉบับนี้ เป็นเอกสารที่อธิบายรายละเอียดของ เพื่อเสริมสร้างทักษะการแสดงละครเชิงสร้างสรรค์ และความสามารถในการทำงานเป็นทีม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพื่อให้ผู้ที่จะนำไปใช้ด้วยความเข้าใจ และบรรลุจุดมุ่งหมายของ คู่มือฉบับนี้ประกอบด้วยสาระสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความเป็นมาและความสำคัญของ
2. แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐานในการพัฒนา
3. องค์ประกอบของ
4. แผนการจัดการเรียนรู้ตาม
5. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล

ความเป็นมาและความสำคัญของ

ในโลกยุคโลกาภิวัตน์และยุคฐานความรู้เช่นปัจจุบัน การสร้างองค์ความรู้เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต่อความเจริญของประเทศ ตลอดจนวิธีการในการแสวงหาและสร้างความรู้ใหม่ให้นักเรียน ที่จะพัฒนาเด็กและเยาวชนให้เป็นผู้ใฝ่รู้ ใฝ่เรียนตลอดชีวิต เด็กและเยาวชนจะเรียนรู้อะไรบ้างขึ้นอยู่กับบริบทของแต่ละคน แต่ที่ทุกคนมีคือความสามารถในการเรียนรู้ตลอดเวลา ตลอดชีวิตและพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องซึ่งแนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับ แผน การ ศึ ก ษ า แห่ ง ช า ตี พ . ศ . 2 5 6 0 - 2 5 7 9 ที่วางกรอบเป้าหมายและทิศทางการจัดการศึกษาของประเทศในการพัฒนา ศักยภาพและขีดความสามารถของคนไทยทุกช่วงวัยให้เต็มตามศักยภาพ สามารถแสวงหาความรู้และเรียนรู้ได้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยการขับเคลื่อนภายใต้วิสัยทัศน์คนไทยทุกคนได้รับการศึกษาและเรียนรู้ ตลอดชีวิต อย่างมีคุณภาพ ดำรงชีวิตอย่างมีความสุข

สอดคล้องกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และการเปลี่ยนแปลงของโลกศตวรรษที่ 21 (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560 : 2)

กา ร จั ด ก า ร เรี ย น รູ້ น ำ ฏ ี ล ี ป ี จึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาบุคคลให้เป็นพลเมืองดี มีคุณภาพ และประสิทธิภาพตามเป้าหมายของการจัดการศึกษาเพราะทำให้นักเรียนเกิด ความ สนุกสนาน รູ້ สຶ ก ชຶ น ช ม และเห็นความสำคัญของการเรียนนาฏศิลป์ ใน ฐ ำ น ะ เปี น ม ร ด ก ท ำ ง วั ฒ น ธ ร ร ม ข อ ง ป ร ะ เ ท ศ ไ ท ย เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงออกทั้งในด้านการร้องเพลงการเคาะจังหวะ การเคลื่อนไหวร่างกายในลีลาจังหวะต่างๆ ส ำ ร ะ ส ำ ค ัญ ข อ ง ก ำ ร จ ำ ด ก ำ ร เรี ย น รູ້ น ำ ฏ ี ล ี ป ี ค ี อ เปี น ก ำ ร แ ส ด ง อ อ ก อ ย ำ ง ห ึ ่ ง ข อ ง ม ุ ษ ย์ เพื่อถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของตนเองออกมาในรูปแบบของท่าทางที่เลียนแบบ จาก วั ฒ น ธ ร ร ม ช ำ ติ แ ล ะ ม ี ก ำ ร พ ั ฒ น ำ ก ำ ร มา เปี น ก ำ ร แ ส ด ง จ น ก ล ำ ย เปี น ค ี ล ี ป ำ ฒ น ธ ร ร ม ที่ แ ส ด ง อ ะ ก ล ั ก ษ ณ์ ป รั ะ จ ำ ช ำ ติ ก ิ จ ก ร ม ด ำ น น ำ ฏ ี ล ี ป ี จ ึ ่ ม ุ ่ ง เ น ้ น ใ ห้ น ัก เรี ย น รູ້ จ ั ก ช ม พ ั ่ ง แ ล ะ แ ส ด ง อ อ ก ด ำ น ด น ต ร ี แ ล ะ น ำ ฏ ี ล ี ป ี อ ย ำ ง ม ี ค ว ำ ม ส ุ ข ส นุก ส น ำ น น อ ก จ ำ ก ั ้ น ัก เรี ย น รູ້ จ ำ ด ก ิ จ ก ร ม แ ต ่ ล ะ ค ั้ง ต ้ อ ง ร อ บ ค ล ุ ม ก ิ จ ก ร ม ท ้ ำ ง 3 ด ำ น ค ี อ ด ำ น พ ุ ท ธิ พ ิ ส ั ย ด ำ น จ ิ ต พ ิ ส ั ย แ ล ะ ด ำ น ท ัก ษ ะ พ ิ ส ั ย (ส ำ น ั ก วิ ษ ำ ก ำ ร แ ล ะ ม ำ ต ร ฐ ำ น ก ำ ร ค ี ก ษ ำ , 2 5 5 2 : 4) ซ ึ ่ ง ก ำ ร จ ำ ด ก ำ ร เรี ย น รູ້ ใน ส ำ ร ะ น ำ ฏ ี ล ี ป ี น ั ้ น ม ี ค ว ำ ม จ ำ เปี น อ ย ำ ง ย ึ ่ ง ที่ ค ร ุ ผู้ ส อน ต ้ อ ง เ น ้ น ด ำ น ท ัก ษ ะ ก ำ ร ป ฏิ บ ั ต ิ จ ริง ใ ห้ ม ำ ก ที่ ส ุ ด เปี ้ ใ ห้ น ัก เรี ย น ก ิ ด้ ท ัก ษ ะ ค ว ำ ม ช ำ น ำ ญ ใ น ท ัก ษ ะ ที่ เรี ย น รູ້ แ ล ะ ส ำ ม ำ ร ด้ น ำ ไป ป รั ะ ย ุ ก ต ำ ้ ช ี หรือ น ำ ไป แ ส ด ง อ อ ก ใน ท ำ ง ที่ ฎ ก ต ้ อ ง ด ั ้ ง ที่ ท ิ ศ น ำ แ ข ม ม ณี (2 5 5 7 : 1 2 1) ก ั ล ำ ว ว ำ ห ำ ก ค ร ุ ผู้ ส อน ส ำ ม ำ ร ด้ อ อ ก แ บ บ ก ิ จ ก ร ม ก ำ ร เรี ย น รູ້ ที่ ส ่ง เ ส ร ิ ม ใ ห้ ผู้ เรี ย น มี บ ท บ ำ ท ส ำ ค ัญ ใน ก ำ ร เรี ย น รູ້ มี ส ำ น ร ่วม ใน ก ิ จ ก ร ม ก ำ ร เรี ย น รູ້ ท ำ ง ท ำ ง ก ำ ย ส ติ ป ั ญ ญ ำ อ ำ ร ม ณ์ แ ล ะ ส ั ้ ง ค ม ก ำ ย ใ ต้ ก ิ จ ก ร ม ที่ ผู้ เรี ย น ใ ต้ เ ค ล ี ๓ น ำ ฏ ี ป ฏิ บ ั ต ิ ก ิ จ ก ร ม ต ำ ง ๓ ใ ต้ ใ ช้ ค ว ำ ม ค ิ ด้ ใ ต้ มี ป ฎ ิ ส ั ม พ ั ่ น ธ์ แ ล ก เปี ้ ย น เรี ย น รູ້ ก ั บ ผู้ อ ื น แ ล ะ ก ิ ด้ อ ำ ร ม ณ์ ค ว ำ ม รູ້ ส ิ ก อ ื น จะ ช ำ ะ ว ำ ใ ห้ ก ำ ร เรี ย น รູ້ ม ี ค ว ำ ม ห ำ ม ำ ย ต ้ อ ผู้ เรี ย น ก ำ ร เรี ย น รູ້ ด ั ้ ง ก ั ล ำ ว จะ เปี น ป ัจ ๓ ย ั ้ ง ส ่ง พ ุ ใ ห้ ผู้ เรี ย น ก ิ ด้ ก ำ ร เรี ย น รູ້ ที่ แท ้ จ ริง

จึงจำเป็นต้องหันมาส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกัน (Collaborative Learning) ซึ่งสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีและมีสุขภาวะทางจิตที่ดีขึ้น รวมทั้งได้เรียนรู้ทักษะทางสังคมและการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งในการดำรงชีวิต และการเรียนรู้ร่วมกันเป็นวิธีที่เหมาะสมที่สุดในการส่งเสริมและพัฒนาผล การเรียนและสมรรถภาพทางการเรียนที่สร้างสรรค์ (วัชรา เล่าเรียนดี, 2553 : 81) ซึ่งสอดคล้องกับทักษะสำหรับผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ที่ผู้เรียนจะต้องมีทักษะการสร้างสรรค์ (Creativity) และการแก้ปัญหา (Problem Solving) เพราะเป็นทักษะเพื่อการดำรงชีวิต (Survival Skills) ที่จำเป็นสำหรับอนาคตของนักเรียน เพื่อการใช้ชีวิตอยู่ในสังคมประชาธิปไตยและการดำรงชีวิตต่อไป (Jacobs, 2010; Beers, 2011)

หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ ให้ความสำคัญกับการใช้ศิลปะเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดสุนทรียภาพและความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ทั้งนี้เพื่อเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีเจตคติ มีทักษะกระบวนการในการคิด กล้าแสดงออกในทางที่ถูกต้องอันนำไปสู่การใช้ชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบนาฏศิลป์ การแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ ใช้ศัพท์เบื้องต้นทางนาฏศิลป์ วิเคราะห์วิพากษ์ วิจักษ์คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ ปรยุคต์ ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสากล และสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐานในการพัฒนา

เพื่อเสริมสร้างทักษะการแสดงละครเชิงสร้างสรรค์ และความสามารถในการทำงานเป็นทีม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีแนวคิดและทฤษฎีที่สำคัญเป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบ คือ ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) แนวคิดการเรียนรู้ร่วมกัน (Collaborative Learning) กระบวนการคิดสร้างสรรค์ (Creative Process) ซึ่งสามารถสรุปสาระสำคัญของแนวคิดและทฤษฎีดังกล่าวได้ดังนี้

1. ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism)

ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง มีหลักการที่สำคัญว่าในการเรียนรู้ ผู้เรียนจะต้องเป็นผู้กระทำ (Active) และสร้างความรู้จากการศึกษาแนวคิดของทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) ของอันเดอร์ฮิล (Underhill, 1991), แกลสเซอร์เฟลด์ (Glaserfeld, 1995) และ ฟอสโนต (Fosnot, 1996) สามารถสรุปเป็นแนวคิดของทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองได้ดังนี้

1.1 การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในผู้เรียน ผู้เรียนเป็นผู้สร้าง (Construct) ความเข้าใจในสิ่งที่เรียนรู้ด้วยตนเอง

1.2 การเรียนรู้สิ่งใหม่ขึ้นกับความรู้เดิมและความเข้าใจที่มีอยู่ในปัจจุบัน

1.3 การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมีความสำคัญต่อการเรียนรู้

2. แนวคิดของการเรียนรู้ร่วมกัน (Collaborative Learning)

การเรียนรู้ร่วมกันเป็นวิธีการเรียนรู้ที่เน้นบทบาทไปที่ผู้เรียนโดยผู้เรียนในกลุ่มจะเป็นผู้จัดการกันเองทั้งการกำหนดบทบาทสมาชิกการตรวจสอบหน้าที่รับผิดชอบและตรวจสอบการทำงานกันเองภายในกลุ่มนอกจากนี้ภายในกลุ่มผู้เรียนอาจจะสอนกันเองภายในกลุ่มซึ่งจากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดของการเรียนรู้ร่วมกันของ ทินซ์แมนน์ และคนอื่นๆ (Tinzmann and other 1990), อารีรักษ์ มีแจ้ง (2551) และ เนาวนิตย์ สงคราม (2553) สามารถสรุปเป็นแนวคิดของการเรียนรู้ร่วมกันได้ดังนี้

2 1
มีการจัดกลุ่มการทำงานที่เกิดจากสมาชิกที่มีความสนใจในเรื่องเดียวกันขนาดของกลุ่มแต่ละกลุ่มอาจมีไม่เท่ากัน

2.2 มีการแลกเปลี่ยน แบ่งปัน ประสบการณ์ และ ความรู้ ที่ ตน มี กับ สมาชิก ใน กลุ่ม ซึ่งผู้สอนมีส่วนร่วมในการสนทนาสนับสนุนความรู้

2 3
ลักษณะงานเป็นงานที่ต้องทราวมกันสมาชิกในกลุ่มเห็นชอบและมีการวางแผนกิจกรรมร่วมกันและตรงกับสิ่งที่ตนสนใจ

2 4
ผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการสภาพการเรียนรู้และคอยให้ความช่วยเหลือ

2.5 มีการประเมินผล โดยประเมินกลุ่ม และประเมินสมาชิกกลุ่ม

3. กระบวนการคิดสร้างสรรค์ (Creative process)

ก า ร จั ด ก า ร ร ี ย น ก า ร ส อ น ต้องมีการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้มีมุมมองด้านความคิด ที่หลากหลาย ซึ่งผู้เรียนจะต้องกำหนดเป้าหมายในการเรียนรู้ที่ครูมีบทบาทในการเป็นผู้อำนวยความสะดวกเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนแก้ปัญหาการใช้ความคิดระดับสูง ส่งเสริมให้ค้นหาความรู้อย่าง อิสระ และวางแผนการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ของตนเองมุ่งเน้นการทำงานกลุ่มที่เกิดกระบวนการทางสังคม และมีการประเมินอย่างต่อเนื่องตามสภาพจริงที่ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์สิ่งที่ได้เรียนรู้ไปสู่สถานการณ์ใหม่ เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการแก้ปัญหาได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งจากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการคิดสร้างสรรค์ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษารูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะกระบวนการ (Process Skills) พบว่ารูปแบบการสอนที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการคิดมีหลากหลายรูปแบบ และรูปแบบการสอนหนึ่งทีก่อให้เกิดการพัฒนาในการเรียนรู้ของนักเรียนคือรูปแบบการเรียนการสอนกระบวนการคิดสร้างสรรค์ (Synectics Instructional Model) ซึ่ง ทิ ต น า แ ช ม ม ณี (2 5 5 8)

ได้เสนอกระบวนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้ ชั้นที่ 1 ช้่นนำผู้สอนให้ผู้เรียนทำงานต่างๆ เมื่อผู้เรียนทำงานนั้นๆ เสร็จแล้วให้เก็บผลงานนั้นไว้ก่อน ชั้นที่ 2 ชั้นการสร้างอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบแบบตรง (direct analogy) ผู้สอนเสนอคำถามหรือเสนอสิ่งที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง ชั้นที่ 3 ชั้นการสร้างอุปมาบุคคลหรือเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ (personal analogy) ผู้สอนให้ผู้เรียนสมมติตัวเองเป็นสิ่งใดสิ่งหนึ่งและแสดงความรู้สึกออกมา ชั้นที่ 4 ชั้นการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง (compress conflict) ผู้สอนให้ผู้เรียนนำคำ หรือวลีที่ได้จากการเปรียบเทียบใน ชั้นที่ 2 และ 3 มาประกอบกันเป็นคำใหม่ ชั้นที่ 5 ชั้นการอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้งผู้สอนให้ผู้เรียนช่วยกันอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้งที่ได้ ชั้นที่ 6 ชั้นการนำความคิดใหม่มาสร้างสรรคงาน ผู้สอนให้ผู้เรียนนำงานที่ทำไว้เดิมในชั้นที่ 1 ออกมาทบทวนใหม่ และลองเลือกนำความคิดที่ได้มาใหม่จากกิจกรรมชั้นที่ 5 มาใช้ในงานของตน

4. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้

การเรียนรู้ตามทฤษฎีของบลูม (Bloom, 1961) ซึ่งแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย โดยในแต่ละด้านจะมีการจำแนกระดับความสามารถจากต่ำสุดไปถึงสูงสุด เช่น ด้านพุทธิพิสัย เริ่มจากความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การประเมิน นอกจากนี้ยังนำเสนอระดับความสามารถที่มีการปรับปรุงใหม่ตามแนวคิดของ Anderson and Krathwohl (2001) เป็นการจำ (Remembering) การเข้าใจ (Understanding) การประยุกต์ใช้ (Applying) การวิเคราะห์ (Analysing) การประเมินผล (Evaluating) และการสร้างสรรค์ (Creating) ด้านจิตพิสัย จำแนกเป็น การรับรู้ การตอบสนอง การสร้างค่านิยม การจัดระบบ และการสร้างคุณลักษณะจากค่านิยม ด้านทักษะพิสัย จำแนกเป็น ทักษะการเคลื่อนไหวของร่างกาย ทักษะการเคลื่อนไหววชิระสองส่วนหรือมากกว่าพร้อมๆ กัน

ทักษะการสื่อสารโดยใช้ท่าทาง และทักษะการแสดงพฤติกรรมทางการพูด
ทฤษฎีปัญหาของการ์เดนอร์
ชี้ให้เห็นถึงความหลากหลายทางปัญญาของมนุษย์ ซึ่งมีหลายด้าน
หลายด้าน แต่ละด้านก็มีความอิสระในการพัฒนาตัวของตัวเองให้เจริญงอกงาม
ในขณะเดียวกันก็มีการบูรณาการเข้าด้วยกัน เติบโตซึ่งกันและกัน
แสดงออกเป็นเอกลักษณ์ทางปัญญาของมนุษย์แต่ละคนคนหนึ่งอาจเก่งเพ็
ยงด้านเดียว หรือเก่งหลายด้าน หรืออาจไม่เก่งเลยสักด้าน แต่ที่ชัดเจนคือ
แต่ละคนมักมีปัญหาด้านใดด้านหนึ่งโดดเด่นกว่าเสมอ
ไม่มีใครที่มีปัญหาทุกด้านเท่ากันหมด
หรือไม่มีเลยสักด้านเดียวนับเป็นทฤษฎีที่ช่วยจุดประกายความหวัง
เปิดกระบวนทัศน์ใหม่ในการศึกษาด้านสติปัญญาของมนุษย์
สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ทั้งในกลุ่มเด็กปกติ เด็กที่มีความบกพร่อง
และเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

5. แนวคิดกระบวนกรเรียนรู้ละครสร้างสรรค์

การจัดกรเรียนรู้สาระนาฏศิลป์
มีความแตกต่างกัน โดยธรรมชาติของวิชา
ดังนั้นในการจัดทำแผนการจัดกรเรียนรู้
จึงต้องมีความแตกต่างกันอยู่บ้าง แต่ก็มีจุดหมายปลายทางร่วมกัน
คือเพื่อพัฒนากระบวนกรจัดการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะการแสดงละคร
เชิงสร้างสรรค์ เป็นการพัฒนาด้านทักษะปฏิบัติ
จากการศึกษากระบวนกรที่ใช้ในการออกแบบกิจกรรมกรเรียนการสอนของ
Simpson (1972) Harrow (1972) และแบบชิปปา CIPPA
กระบวนกรคิดสร้างสรรค์ (Synectics Instructional Model) (ทิตนา
แชมมณี, 2553) สามารถสรุปเป็นขั้นตอนหรือกิจกรรมกรเรียนรู้ได้ 6
ขั้นตอน คือ ขั้นตอน 1 ขั้นรับรู้ ขั้นตอน 2 ขั้นการแสวงหาความรู้ใหม่
ขั้นตอน 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ ขั้นตอน 4 ขั้นแสดงออก ขั้นตอน 5 ขั้นปรับปรุง
ขั้นตอน 6 ขั้นประยุกต์ใช้

องค์ประกอบของรูปแบบกรจัดการเรียนรู้ละครสร้างสรรค์

เพื่อเสริมสร้างทักษะการแสดงละครเชิงสร้างสรรค์ และความสามารถในการทำงานเป็นทีม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ชื่อรูปแบบว่า "WMDIC Model" มีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 องค์ประกอบ คือ 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) กระบวนการเรียนการสอน 4) การวัดและประเมินผล และ 5) เงื่อนไขการนำรูปแบบไปใช้ ประกอบด้วย ปัจจัยเอื้อต่อการเรียนรู้ และปัจจัยสนับสนุน ซึ่งมีรายละเอียดของแต่ละองค์ประกอบดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 หลักการ

การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะการแสดงละครเชิงสร้างสรรค์และความสามารถในการทำงานเป็นทีม มุ่งเน้นการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความสามารถในการคิดอย่างสร้างสรรค์ ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ร่วมกันผ่านการปฏิบัติกิจกรรมที่สนุกสนาน และส่งเสริมจินตนาการ โดยนำความรู้ความเข้าใจไปประยุกต์ใช้ในการสร้างผลงานการแสดงละครที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมประเพณีในท้องถิ่น

องค์ประกอบที่ 2 วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาทักษะการแสดงละครเชิงสร้างสรรค์และความสามารถในการทำงานเป็นทีมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

องค์ประกอบที่ 3 กระบวนการจัดการเรียนรู้

กระบวนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 เปิดประตูสู่สมาธิ (Warm-up : W) หมายถึง เป็นการปรับตัวให้พร้อมเพื่อการทำงานหรือแสดงพฤติกรรมนั้นทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ โดยการปรับตัวให้พร้อมที่จะเคลื่อนไหวหรือแสดงทักษะนั้นๆ และมีจิตใจและสภาวะอารมณ์ที่ดีต่อการที่จะทำหรือแสดงทักษะนั้นๆ

ขั้นตอนที่ 2 จิตวิทยาจิตรสรรค์ (Motivation : M) หมายถึง การใช้คำถาม หรือสื่อประเภทต่างๆ ในการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน

เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความต้องการที่จะเรียนรู้หรือทำความเข้าใจกับประเด็นที่ได้ถูกหยิบยกขึ้นมา

ขั้นตอนที่ 3 สะพานแห่งจินตนาการ (Doing : D) หมายถึง การให้ผู้เรียนลงมือทำโดยไม่มีแบบอย่างให้เห็น ผู้เรียนอาจลงมือทำตามคำสั่งของผู้สอน หรือทำตามคำสั่งที่ผู้สอนเขียนไว้ในคู่มือก็ได้ การลงมือปฏิบัติตามคำสั่งนี้แม้ผู้เรียนจะยังไม่สามารถทำได้อย่างสมบูรณ์ แต่อย่างน้อยผู้เรียนก็ได้ประสบการณ์ในการลงมือทำและค้นพบปัญหาต่างๆ ซึ่งช่วยให้เกิดการเรียนรู้และปรับการกระทำให้ถูกต้องสมบูรณ์ขึ้น

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นก้าวผ่านขีดความสามารถ (Improvement : I) หมายถึง เป็นการช่วยให้ผู้เรียนปรับปรุงทักษะหรือการปฏิบัติของตนให้ดียิ่งขึ้น และประยุกต์ใช้ทักษะที่ตนได้รับการพัฒนาในสถานการณ์ต่างๆ

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นผสมศาสตร์บูรณา (Creation : C) หมายถึง การให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถของตน โดยนำความรู้ความเข้าใจนั้นไปใช้หรือปรับประยุกต์ใช้การสร้างผลงานที่เป็นความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง นำมาสร้างบทสนทนา การเขียนเค้าโครงเรื่อง การแสดงละครที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมประเพณีในท้องถิ่น ฯลฯ

องค์ประกอบที่ 4 การวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ละครสร้างสรรค์เพื่อเสริมสร้างทักษะการแสดงละครเชิงสร้างสรรค์และความสามารถในการทำงานเป็นทีม ประเมินจากการปฏิบัติงาน การสังเกตพฤติกรรม โดยประเมินระหว่างเรียน

องค์ประกอบที่ 5 เงื่อนไขในการนำรูปแบบไปใช้ ประกอบด้วย

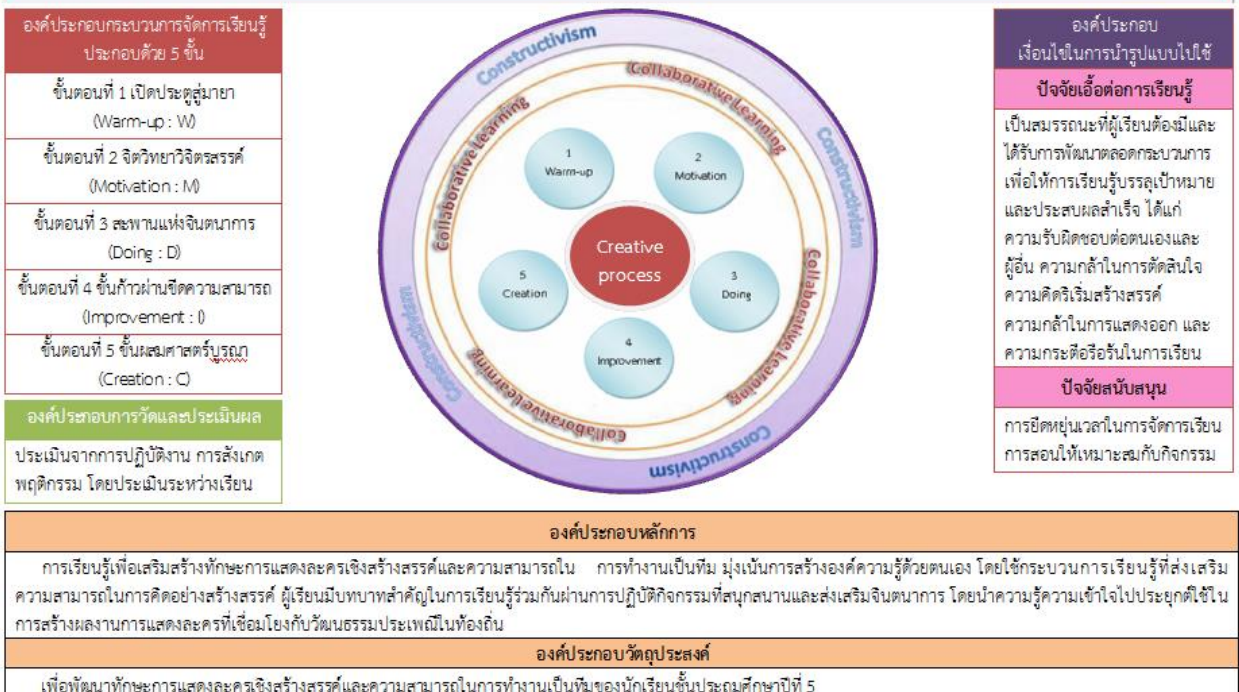
5.1 ปัจจัยเอื้อต่อการเรียนรู้ เป็นสมรรถนะที่ผู้เรียนต้องมีและได้รับการพัฒนาตลอดกระบวนการ เพื่อให้การเรียนรู้บรรลุเป้าหมายและประสบผลสำเร็จ ได้แก่ ความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น ความกล้าในการตัดสินใจ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความกล้าในการแสดงออก และความกระตือรือร้นในการเรียน

5 . 2 ป ัจ จ ัย ส นั บ ส นุ น การยืดหยุ่นเวลาในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับกิจกรรม

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ละครสร้างสรรค์ เพื่อเสริมสร้างทักษะการแสดงละครเชิงสร้างสรรค์ และความสามารถในการทำงานเป็นทีม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 "WMDIC Model"

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ละครสร้างสรรค์ เพื่อเสริมสร้างทักษะการแสดงละครเชิงสร้างสรรค์ และความสามารถในการทำงานเป็นทีม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

แผนภาพที่ 11 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ละครสร้างสรรค์ เพื่อเสริมสร้างทักษะการแสดงละครเชิงสร้างสรรค์ และความสามารถในการทำงานเป็นทีม
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ตารางแผนการสอนละครสร้างสรรค์

ที่	วัน เดือน ปี	ชื่อแผน	จำนวนชั่วโมง
1	8 พ.ย. 61	เรียนรู้การละครสร้างสรรค์	1
2	15 พ.ย. 61	สัมผัสห้าประสาท	1
3	22 พ.ย. 61	ศิลปะและศาสตร์จินตนา	1
4	29 พ.ย. 61	ท่วงท่าอันสร้างสรรค์	1
5	6 ธ.ค. 61	สื่อสารอวจน	1
6	13 ธ.ค. 61	ต้นภาษาวาจาสด	1
7	20 , 27 ธ.ค. 61	แสดงบทด้วยปฏิภาณ	2
8	3 ม.ค. 62	กำหนดงานสู่เค้าโครง	1
9	10 ม.ค. 62	เชื่อมโยงเป็นโครงละคร	1
10	17 , 24 ม.ค. 62	สร้างละครย้อนสู่ท้องถิ่น	2
รวม			12

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ รหัสวิชา ศ. 15101

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่องเรียนรู้การละครสร้างสรรค์ เวลา 1 ชั่วโมง

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561

สอนวันที่ 8 พฤศจิกายน 2561

นางสาวลักขณา วรรณศรี

1. มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 3 นาฏศิลป์

มาตรฐาน ศ. 3.1 เข้าใจ และแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่า นาฏศิลป์ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

2. ตัวชี้วัด

ป.5/2

การแสดงท่าทางประกอบเพลงหรือเรื่องราวตามความคิดของตน

3. สาระสำคัญ

ละครสร้างสรรค์ เป็น ละครที่ไม่มีรูปแบบ ไม่จำเป็นต้องจัดแสดงบนเวทีเน้นไปที่ผลสำเร็จของละครมากกว่า ผู้แสดงควรฝึกการใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้าคือ การมอง การดม การได้ยิน การสัมผัส และการลิ้มรส มีการเคลื่อนไหวร่างกายที่คล่องแคล่ว แสดงท่าทางออกมาทางอารมณ์ได้อย่างชัดเจน เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน โดยส่วนใหญ่นิยมแสดงเป็นเรื่องราวเป็นบทบาทสมมติ

4. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนอธิบายความหมายของละครสร้างสรรค์ได้ถูกต้อง(K)

2

นักเรียนมีทักษะสรุปความรู้เกี่ยวกับละครสร้างสรรค์โดยเขียนเป็นผังมโนทัศน์และวิเคราะห์

ข้อคำถามได้(P)

3. นักเรียนมีความกระตือรือร้นและใฝ่เรียนรู้(A)

5. สาระการเรียนรู้

ละครสร้างสรรค์

6. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ความสามารถในการคิด

2. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

7. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

นักเรียนมีวินัยใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงานและเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้

8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1. ชั้นเปิดประตูสู่มาया

1.1 ให้นักเรียนนั่งสมาธิ

โดยครูเปิดเพลงบรรเลงประกอบการนั่งสมาธิ (5 นาที) เมื่อนักเรียน ลี ม ต า

ครูถามความรู้สึกของนักเรียนในขณะที่หลับตาและมีเพลงบรรเลงประกอบ นักเรียนรู้สึกอย่างไร คิดถึงอะไร ชอบหรือไม่

2. ชั้นจิตวิทยาจิตรสรรค์

2.1 ให้นักเรียนสังเกตภาพ แล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็น โดยการกระตุ้นความสนใจของนักเรียนด้วยการใช้คำถามดังนี้

- จากภาพนักเรียนคิดว่าเป็นตัวละครประเภทใด และสังเกตได้จากสิ่งใด
 - ตัวละครในภาพ แสดงสีหน้าท่าทางสื่อถึงอารมณ์ใด
 - ถ้า ำ ได้ ไป อยู่ ใน โลก ข อง ล ะ ค ร
- นักเรียนอยากเป็นตัวละครใดมากที่สุด
- นักเรียนคิดว่าละครที่ดีควรมีลักษณะอย่างไร

3. ชั้นสะพานแห่งจินตนาการ

3.1 จัดนักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 - 6 คน แต่ละกลุ่มคละนักเรียนที่เรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน

3.2 ครู นำ เสนอ PowerPoint เกี่ยวกับละครสร้างสรรค์ให้นักเรียนชม

3 3
ให้นักเรียนร่วมกันสืบค้นและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับละครสร้างสรรค์ จากใบความรู้ที่ 1 เรื่องละครสร้างสรรค์

3 4
นักเรียนช่วยกันวางแผนสรุปข้อมูลจากการศึกษาจากใบความรู้ที่ 1 โดยเขียนสรุปความรู้เกี่ยวกับละครสร้างสรรค์ เป็นความคิดรวบยอด ในรูปแบบแผนภาพความคิด ลงในกระดาษเทา-ขาวแผ่นใหญ่ และนำเสนอหน้าชั้นเรียน

4. ชั้นก้าวผ่านขีดความสามารถ

4 1
ร่วมกันสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและอภิปรายเพิ่มเติม โดยครูเสนอแนะเนื้อหาเพิ่มเติมในบางส่วนที่นักเรียนนำเสนอบางประเด็น ขาดหายไป เพื่อให้ นักเรียนเกิดเข้าใจมากยิ่งขึ้น

4 2
นักเรียนร่วมกันเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของการแสดง ละคร ใน ปี จ จ บั น กับ ละคร ส ร ำ ง ส ร ร ค์ โดยครูเขียนข้อสรุปของนักเรียนเป็นแผนภาพความคิดบนกระดาน

5. ชั้นผสมศาสตร์บูรณา

5.1 นั ก เ ร ย น แ ต่ ล ะ ค น ทำ ำ ไ บ ง ำ น เรื่องละครสร้างสรรค์และนำเสนอหน้าชั้นเรียน

9. สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

1. ใบความรู้เรื่องละครสร้างสรรค์
2. รูปภาพการแสดงละคร
3. ใบงานละครสร้างสรรค์
4. กระดาษเทา-ขาว สี ปากกาเคมี

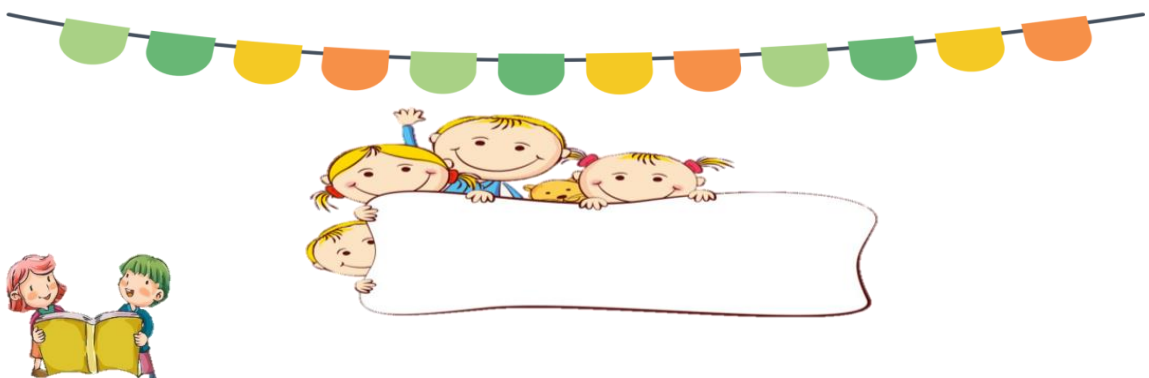
5. ห้องปฏิบัติการนาฏศิลป์ โรงเรียนเทศบาลบ้านมหาชัย
(อนุภูลราชบุรี)

10. การวัดและประเมินผล

1. วิธีการวัดประเมินผล

1.1 แบบประเมินใบงาน

1.2 สังเกตคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ใบความรู้

เรื่องละครสร้างสรรค์

ละครสร้างสรรค์ (Creative Drama) คือละครที่ไม่มีรูปแบบ ไม่จำเป็นต้องจัดเวที จะแสดงที่ไหนก็ได้ เพราะไม่ถือจำนวนคนดูเป็นเป้าหมายสำคัญ เพราะละครสร้างสรรค์จะเน้นความสำคัญของขั้นตอนการแสดงมากกว่าจะเน้นการประสบความสำเร็จในการผลิตละคร ซึ่งบางครั้งการแสดงละครสร้างสรรค์อาจเป็นเพียงแค่การสาธิตการแสดงอย่างง่าย ๆ เท่านั้น

สถานที่และอุปกรณ์ที่ใช้ในประกอบการแสดงละครสร้างสรรค์ ได้แก่ ห้องโถง ๆ กว้างพอประมาณ อุปกรณ์เป็นเพียงเครื่องกระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ องค์ประกอบต่าง ๆ ของละครถูกจำกัดหรือถูกตัดทอนลงไปมาก เช่น การแต่งกาย แต่งหน้า ฉาก เวที ละคร หากผู้จัดการแสดงจะใช้

องค์ประกอบของละครสร้างสรรค์

โครงเรื่อง

ตัวละคร

สถานกา

ความขัด

1. **โครงเรื่อง หรือ เนื้อเรื่อง (plot)** จะต้องมีการวางโครงเรื่อง หรือ เลือกเอาเรื่องที่ใช้ในการแสดง

2. **ตัวละคร (character)** ตัวละครในการแสดงจะต้องมีการกำหนดบุคลิกลักษณะของตัวละครให้สอดคล้องกับเนื้อหาของเรื่อง และตัวละครอื่น ๆ

3. **สถานการณ์ (situation)** คือ เหตุการณ์เรื่องราวที่เกิดขึ้น ทำให้ตัวละครต้องพบเจอซึ่งเหตุการณ์จะต้องสัมพันธ์กัน มีคุณค่าในเนื้อเรื่อง

4. **ความขัดแย้ง (conflict)** คือ การสร้างปัญหาความขัดแย้งให้กับตัวละครแบ่งเป็นความขัดแย้ง

กิจกรรมที่ใช้ในการแสดงละครสร้างสรรค์

การนำเสนอผลงานให้ออกมาน่าสนใจและประสบความสำเร็จนั้น จะต้องให้ความสำคัญต่อการฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ มีความมุ่งมั่น ตั้งใจ และไตร่ตรอง โดยใช้สติ สมาธิ และปัญญา เพื่อให้แนวทางในการดำเนินงานไม่เกิดความผิดพลาดต้องมีความเพียรพยายาม พัฒนาตนเองให้รู้จักรับผิดชอบ เสียสละ และมีความพร้อมที่จะสร้างสรรค์งานละคร เมื่อเกิดความตั้งใจ ความขยันหมั่นเพียร อดทนต่อการปฏิบัติงานแล้ว ผู้แสดงละครต้องมีความรู้สึกศรัทธาต่อการสร้างสรรค์ผลงาน ซื่อสัตย์ต่อการปฏิบัติงานและซื่อสัตย์ต่อตนเอง

การฝึกให้ผู้สร้างสรรค์ผลงานทางการแสดงละครมีสมาธิได้นั้นจำเป็นต้องมีการพัฒนาตนเองเพื่อให้เกิดสมาธิขึ้นและจินตนาการอารมณ์ความรู้สึกให้เป็นไปตามบทละคร ซึ่งต้องใช้การทำสมาธิให้ตั้งมั่นกับสิ่งที่ไม่เคยได้รับรู้สัมผัสและไม่เคยมีในประสบการณ์ชีวิตของตนเองมาก่อน เพื่อให้เกิดจินตนาการที่สอดคล้องไปกับบทละครสร้างสรรค์ขึ้นอย่างตั้งใจ และมีประสิทธิภาพ จากนั้นก็สามารถถ่ายทอดเป็นผลงานที่น่าสนใจ หรือที่เรียกว่า สมบัตบาท

กิจกรรมเพื่อใช้ฝึกเป็นพื้นฐานในการแสดง มีดังนี้

1. การพัฒนาประสาทสัมผัสทั้ง 5

ประสาทสัมผัสทั้งห้า ได้แก่ ตา หู จมูก ลิ้น การสัมผัสด้วยกาย เพื่อให้มีความไว และความละเอียดอ่อน จนกระทั่งสามารถนำมาใช้ในการแสดงได้เป็นอย่างดี การพัฒนาประสาทสัมผัสทั้ง 5 คือ การเห็น การได้กลิ่น การได้ยิน การสัมผัส รวบรวมทั้งการลิ้มรส ประสาทสัมผัสทั้ง 5 นี้จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้แสดงจะต้องพัฒนาให้เกิด การรับรู้ตามสภาพต่างๆ

3. การแสดงด้วยท่าทาง

การแสดงด้วยท่าทาง นักแสดงต้องพยายามแสดงให้ชัดเจนที่สุด โดยไม่ต้องใช้คำพูดบรรยายกิริยาท่าทาง แต่สื่อออกมาให้ผู้ชมทายได้ว่าเป็นอะไรหรือกำลังทำอะไรอยู่ เช่น แต่งตัว อาบน้ำ แปรงฟัน ทานอาหาร ยกของหนัก เช็ดกระจก หวีम्म หรืออาจจะแสดงเป็นคนตาบอด ขอทาน นายแพทย์ นางพยาบาล คนบ้า เป็นต้น

4. การแสดงละครสด

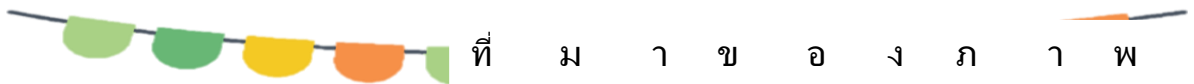
ละครสด หมายถึง ละครที่ผู้แสดงไม่ได้เตรียมฝึกซ้อมมาก่อน แต่คิดคำพูดและเหตุการณ์ต่าง ๆ ขึ้นเองเป็นเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่ผู้แสดงแต่ละคนไม่ทราบล่วงหน้ามาก่อนว่าเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นจะลงเอยอย่างไร ผู้แสดงต้องใช้ไหวพริบปฏิภาณ โต้ตอบรับ-ส่งกันให้ละครดำเนินต่อ ๆ ไปได้จนกระทั่งประโยชน์ของละครสดผู้แต่งได้ฝึกสมาธิมีปฏิภาณไหวพริบแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้

แนวทางในการแสดงละครสด ควรเริ่มด้วยการแสดงแต่กิริยาท่าทางไม่มีบทพูด (Mine Improvisation) หรือที่เรียกกันว่า "ละครใบ้" (Pantomime) เมื่อแสดงท่าทางแบบละครใบ้ โดยไม่มีบทพูดแล้วจึงค่อย ๆ พัฒนาขึ้นมาให้มีบทสนทนาโต้ตอบกันอาจจะเริ่มต้นจากบทสนทนาสั้น ๆ ก่อนแล้วค่อยขยายให้ยาวขึ้น

สถานการณ์ต่าง ๆ ที่อาจกำหนดขึ้นในการแสดงละครสด มีดังต่อไปนี้

1. สถานการณ์ที่กำหนดให้เป็นตลาด

5. การสร้างเรื่องราว การแสดงละคร และการแสดงบทบาทสมมติ

1. การแสดงเรื่องราว คือการนำเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงมาผูกเป็นเรื่อง เช่น เรื่องในนิทานเทพนิยาย เรื่องเกี่ยวกับครอบครัว โรงเรียน งานวันเกิด การไปเที่ยวผจญภัยในป่า สวนสัตว์

2. กิจกรรมการแสดงละคร ก็จะมีตัวละครเป็นมนุษย์ เป็นสัตว์ เป็นสิ่งของ ละครทุกตัวมีบทบาท เช่น ต้นไม้ พระจันทร์ นก ดอกไม้พูดได้ สามารถพูดโต้ตอบกับคนเป็นเรื่องราวได้

3. บทบาทสมมติ เป็นการแสดงด้วยท่าทาง โดยไม่มีบทบาท ผู้แสดงจะต้องมีความเชื่อในสิ่งที่ตนกำลัง แสดงอยู่เป็นหลักใหญ่ คือเชื่อว่าบทบาทที่ตนสวมอยู่นั้นเป็นเรื่องจริง ผู้แสดงจะต้องมีความพร้อมที่จะใช้ร่างกาย อารมณ์ ความคิด และจิตใจหรือมีความพร้อมที่จะนำประสาทสัมผัสทั้งห้ามาใช้ ในการแสดงให้สมจริง

ที่มาของภาพ :

<http://www.manager.co.th/campus/viewnews.aspx?NewsID=955000011>

เทคนิคพื้นฐานที่ใช้ในการแสดงละคร

1 . ก า ร ส รั ้ ำ ง ค ว ำ ม เชี ้ อ
ผู้แสดงต้องสร้างความเชื่อมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงให้แก่ผู้ชม เมื่อผู้ชมได้ชมก็จะมีความรู้สึกล้อยตามและเกิดความเชื่อว่าผู้แสดงได้รู้สึกหรือได้กระทำเหตุการณ์เหล่านั้นจริง ๆ เช่น ก า ร แ ส ด ง ค ว ำ ม เจี ้ บ ป ว ด ผู้แสดงละครต้องถ่ายทอดให้ผู้ชมรู้สึกได้ว่าผู้แสดงเจ็บปวดจริง ๆ โดยถ่ายทอดความเจ็บปวดผ่านการกระทำ สีหน้า และการเคลื่อนไหว

2 . ก า ร แ ส ด ง ร ่ว ม กั บ ผู้ อี น
ผู้แสดงละครจะต้องสร้างความเชื่อโดยปรับความคิดภายในจิตใจของตนเองให้ รู้สึกว่า ได้ ส ว ม บ ท บ ำ ท ข อ ง ต ัว ล ะ ค ร นั ้ น ๆ และเชื่อมโยงความคิดจินตนาการหรือมโนภาพต่าง ๆ ที่ได้จากการสร้างความเชื่อ ถ่ายทอดออกมาให้เป็นบุคลิกลักษณะอุปนิสัยใจคอ ท่าทาง ความคิด การกระทำของตัวละคร ส่งผลให้ ละครดำเนินเรื่องไปจนกระทั่งสิ้นสุดลง การแสดงละครร่วมกับผู้อื่นจะเป็นไปโดยลักษณะของการเชื่อมโยง ทำให้สัมพันธ์กันจนกระทั่งเกิดเป็นเ

มีความเข้าใจและรับรู้บทบาทของตัวละครหรือบทบาทของผู้แสดงละครดี

ตอบ

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

2. การสร้างความเชื่อในละครมีความสำคัญอย่างไรต่อการแสดงละคร
พร้อมยกตัวอย่างสถานการณ์การสร้าง ความเชื่อประกอบ

ตอบ

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

3. นักเรียนคิดว่าในการแสดงละครสิ่งใดสำคัญที่สุดสำหรับนักแสดง
เพราะอะไร

ตอบ

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

4. ถ้านักเรียนต้องแสดงบทบาทสมมติเป็น “คนขอทาน”
นักเรียนจะต้องแสดงบุคลิกท่าทางอย่างไร เพื่อสื่อให้ผู้ชมเข้าใจ
จงอธิบาย

ตอบ

.....
.....

.....
.....
.....
.....
.....

5.

หากนักเรียนได้รับมอบหมายให้จัดทำละครสร้างสรรค์ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับท้องถิ่นสมุทรสาคร นักเรียนจะทำเรื่องราวเกี่ยวกับอะไร เพราะเหตุใด
ตอบ

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

6. ให้นักเรียนเลือกชมละครที่สนใจคนละ 1 เรื่อง แล้ววิเคราะห์องค์ประกอบของละครจากนั้นบันทึกข้อมูลลงในแบบบันทึก (5คะแนน)

ละครเรื่อง.....

1.

โครงเรื่อง.....
.....
.....
.....
.....
.....

2.

ตัวละคร

37											
38											
39											
40											
41											
42											

ชื่อ.....ครูผู้ประเมิน

เกณฑ์การตัดสิน

ได้คะแนน 7 - 9 คะแนน ดีมาก
 ได้คะแนน 4 - 6 คะแนน พอใช้
 ได้คะแนน 1 - 3 คะแนน ปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับพอใช้ขึ้นไป

2. เครื่องมือและเกณฑ์การประเมิน

2.1 เกณฑ์การประเมินใบงาน

รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ		
	3	2	1
1. การสรุปเป็นองค์ความรู้	สรุปองค์ความรู้ได้ถูกต้องและครอบคลุมเนื้อหา	สรุปเป็นองค์ความรู้ได้	สรุปองค์ความรู้ไม่ได้
2. เนื้อหาถูกต้อง	ครอบคลุมจุดประสงค์ มีรายละเอียดถูกต้อง มีตัวอย่างประกอบ	ครอบคลุมจุดประสงค์ ขาดรายละเอียดในประเด็นปลีก	ไม่ครอบคลุมจุดประสงค์ มีรายละเอียดน้อย ไม่มีตัวอย่างประกอบ

ครบถ้วน	ชัดเจน	กย่อย มีตัวอย่างประก อบน้อย	บ
3. เสร็จตามเ เวลา	เสร็จตามกำหนด เวลาและผลงาน มีคุณภาพเป็นแบบอ ย่างแก่ผู้อื่นได้	เสร็จตามกำหนด เวลาผลงาน มีคุณภาพ	เสร็จไม่ทันกำหนดเ เวลาและผลงานไม่มี คุณภาพ

ระดับคุณภาพ

ระดับคุณภาพ 3	ช่วงคะแนน	7 - 9	=	ดีมาก
ระดับคุณภาพ 2	ช่วงคะแนน	4 - 6	=	พอใช้
ระดับคุณภาพ 1	ช่วงคะแนน	1 - 3	=	ปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินระดับบุคคล นักเรียนมีผลการปฏิบัติระดับคุณภาพ 2 ขึ้นไปถือว่าผ่าน

แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงปร

คำชี้แจง ให้ผู้สอนสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในระหว่างเรียนแล้วขีด ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับคะแนน

	รายการสังเกต	รว	สรุป
--	--------------	----	------

3																			
7																			
3																			
8																			
3																			
9																			
4																			
0																			
4																			
1																			
4																			
2																			

ชื่อ.....ครูผู้ประเมิน

เกณฑ์การตัดสิน

- ได้คะแนน 16 - 20 คะแนน ดีมาก
- ได้คะแนน 11 - 15 คะแนน ดี
- ได้คะแนน 6 - 10 คะแนน พอใช้
- ได้คะแนน 1 - 5 คะแนน ปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับพอใช้ขึ้นไป

2.2 เกณฑ์การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

รายการประเมิน	4
1. มีวินัย	เข้าเรียนตรงเวลา แต่งกายเรียบร้อยเหมาะสมกับกาลเทศะและเป็นผู้นำในการปฏิบัติตามกฎระ
2. ใฝ่หาความรู้	แสวงหาข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ มีการ

ลงชื่อ.....

เทียน ไพบูลย์ศิริ)

โรงเรียนเทศบาลบ้านมหาชัย

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

(นางถาวร

ผู้อำนวยการสถานศึกษา

บันทึกหลังการสอน

1. ผลการจัดการเรียนรู้

.....
.....
.....
.....
.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวลักขณา

วรรณศรี)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....